

VANHUS Kuuntelen koneiden surinaa ja huonetovereiden ääntelyä. Vasemmalla pihisee kuin puhjennut rengas. Hänellä kokeillaan keuhkolääkkeitä ja viimeisin versio kuulostaa kamalalta. Oikealla uikuittaa kuin emonsa menettänyt koiranpentu. Hän taitaa saada jotain psyykenjuttuja. Minulle annetaan erilaisia dementialääkkeitä. Nyt vuorossa oleva mömmö tuntuu tehoavan. Minä muistan. Muistan aivan liian hyvin kuinka ukkoni kaatui supermarketin rullaportaissa ja halkaisi päänsä lattiaan. Sain melkoisen siivouslaskun marketilta. Siitä on nyt viistoista vuotta. Muistan myös, kuinka itse kaaduin keittiössä. Muistan että makasin tuskissani ja koirani nuoli naamaa. Tuska puisteli ruumista ja tajusin että lähtö tuli. Tiesin myös että rannehälytin antaisi ilmoituksen vanhusvalvontaan, olinhan jo 80 ja pakollisen valvonnan alainen. Sain pöydänjalasta kiinni ja kurotin vastuukinnurkkaan. Ja nykäisin. Kännykkä putosi. Sain sen käsiini ja tuskan utu silmissä näpytin eläinavun numeron. Olin varautunut tähän jo aikoja sitten ja tallettanut kympin kuussa koiran tilille. Eläinavusta luvattiin tulla. Pyysin saman tien heitä lähettämään tonnin laskun suoraveloituksena. Mitä sitä säästöjä vanhainkodille jättämään, eläkkeen ne veisi kummiskin ja panisivat mökin huutokauppaan ja pitäisivät rahat. Niin oli kaikille naapurin vanhuksillekin tehty! Eläinapu saapui samaan aikaan ambulanssin kanssa. Tiukka eläinauttaja kaappasi Rontti-mopsin kainaloonsa eikä antanut ensivasteryhmän uhkailujen pelottaa itseään vaan kantoi koiran autoonsa. Rontti ainakin säästyi koe-eläimen kohtalolta. Viisi vuotta myöhemmin suojelusta tultiin kertomaan että Rontti oli saanut syövän ja se päästettiin tuskistaan. Kuka minut päästäisi tuskistani! Vanhusvakuutuksista halvin, Tuskaton, olisi maksanut viissataa vuodessa. Sillä tosin olisi saanut puolen vuoden kipulääkityksen ja tuskattoman lopetuksen, ellei toipumista tapahtuisi. Mutta eihän minulla ollut vakuutusta joten päädyin koehoitojen osastolle. Muistan turhankin hyvin kivun ja pelon kun ryhdyttiin kokeilemaan luidenpaukkausta uusilla systeemeillä.. ja syötettiin sekalaisia lääkkeitä. Vuoden päästä kaikki lääkkeet poistettiin ja ruvettiin syöttämään kunnolla terveyspuuroa. Piti saada hyvää verta kun jossain oli puhjennut sota. Verta laskettiin kerran viikossa niin että silmissä sumeni. Muisti katosi jossain luukokeiden ja verenlaskun välillä. Vuosi sitten kroppani keksi jonkin tulehduksen. Minut siirrettiin uudestaan koehoitoihin. Tappelin vastaan ja lääkäri tuikkasi jotain selkärankaani. Nyt ei liiku kuin pää. Pysyn paikallani verkkopohjasängyssä ja odotan hoiturirobotia. Vaimea surina kertoo hoiturin tulevan. Sellainen kuution kokoinen romukasa jolla on puolen tusinaa uloketta. Se irrottaa peiton sängyn laidoista ja Pihtikourat nostavat jalkojani ylös samalla kun lattavarsi kannattelee ristiselästä. Vesisuihku huuhtoo takamukseni ja verkkopohjan. Ilmapuhallin kuivaa ja lopuksi suihkutetaan desinfektio. Imukärsä ryystää sängynaluslaatikon tyhjäksi. Hoituri pyöräyttää kylkiasentoon, kiepauttaa pari remmiä pääni ja harteideni ympäri ja kohottaa sängyn puoli-istuvaan asentoon. Hoituri noukkii pihtikourallaan selkäkoristaan pullon ja tunkee tutin suuhun. Ime tai saat nenämahaletkun ja ruokasi paineella, on täällä systeemi. Tulen pestyksi, ruokituksi ja käännettyksi ja peiteltyksi stantardin mukaan viidessä minuutissa. Sitten on päänaapurin vuoro ja sitä tietä edelleen jokainen huoneen paristakymmenestä sängystä käydään läpi. Uusi kääntö ja juotto ovat tunnin päästä. Mietin, että ketähän nämä uudet vanhushoidot hyödyttävät. Varmaankin niitä rikkaita juppeja joilla nuoruudessaankin oli kaikkea. Kivahan se olisi jos luu kasvaisi katkenneen tilalle ja muisti pelaisi pillereillä niin että nokiaa voisi johtaa vielä satavuotisena ja lasketella osteoporoosista välittämättä. No, me köyhät saamme kokea nuo ihanuudet ensimmäisenä ja ne kamaluudet joita ihanuuksien keksiminen vaatii sillä kai vain yksi tuhannesta ideasta toimii käytännössä. Tutkijat ja testintekijät saapuvat lomakkeineen ja satoine kysymyksineen.

Vastailen verkkaisesti. On hankala puhua ilman hampaita, mutta eihän kellään vanhainkodissa ole hampaita. Ne poistetaan hygieniasyistä ja hammassärkyä ennalta ehkäisevästi saapumisviikolla. Ruuanlaittokin kai yksinkertaistuu kun kaikille jaetaan samaa täysravintovelliä, samannäköistä ja hajuista kuin se sianruoka jota joskus nuorena työkseni jakelin. Joukon mukavain tutkija kysyy – haluatko osallistua tällä kuulla lähtölottoon? – Kyllä, – No, täytit eilen yhdeksänkymmentä joten saat kolme numeroa yhden hinnalla. Numeron hinta oli kaksi ruoka-annosta pois. Lottoon sai osallistua oltuaan kolme vuotta hoidokkina. Kiitän vesissä silmin. Jospa viimeinkin onnistaisi. Lähtöloton voittaja saa yliannoksen unilääkettä ja kaksi muuta pääsee horrosryhmään. Pääsispä edes horrosryhmään ja saisi nukkua. Saisi rauhan muistoista ja painajaisista. Haluisin nukkua unetonta unta, ikuisesti.